

во «Професіонал», 2004. – 256 с.

4. Економічна енциклопедія: У трьох томах. Т.2 / Редкол.: С.В.Мочерний (відп. ред.) та ін. – К.: Видавничий центр „Академія”. – 2001. – С.354.

Кравець А.А., Петренко Я.С., Пархоменко М.М.

БІОМЕТРИЧНИЙ ПАСПОРТ: РЕАЛІЇ В УКРАЇНІ

Україна інтегрує в Європейський союз і намагається перейняти західний досвід. В нашій державі намагаються ввести біометричні паспорти, які планувала ввести Європа. Що буде в Україні покаже практика. Автори статті теоретично проаналізують правову основу і наслідки, які можуть відбутися з прийняттям закону про біометричні паспорти.

Верховна рада України прийняла в другому читанні, як закон законопроект № 10492 "Про Єдиний державний демографічному реєстрі" від 02.10.2012 р., яким передбачається введення в Україні біометричних паспортів.[1]

Він визначає правові та організаційні засади створення та функціонування Єдиного державного демографічного реєстру та видачі документів, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус, а також права та обов'язки осіб, на ім'я яких видані такі документи. Ціллю прийняття законопроекту є запровадження загальноприйнятої Європейської практики щодо створення та забезпечення функціонування реєстру населення, а також виконання Україною своїх зобов'язань перед Європейською спільнотою на шляху до членства в Європейському союзі, в частині що стосується забезпечення в державі обігу документів з електронним носієм інформації. Закон визначив основні терміни, які діють в цій сфері:

1) безконтактна інтегральна схема - безконтактний електронний носій, який дозволяє здійснювати комплекс заходів, пов'язаних з ідентифікацією особи;

2) біометричні дані - сукупність даних про особу, зібраних на основі фіксації її характеристик, що мають достатню стабільність та істотно відрізняються від аналогічних параметрів інших осіб (основні біометричні дані, відцифровані параметри: підпис особи, образ обличчя особи; додаткові біометричні дані, параметри – відцифровані відбитки пальців рук);

3) біометричні параметри - вимірювальні фізичні характеристики або особистісні поведінкові риси, що використовуються для ідентифікації (впізнання) особи або верифікації наданої ідентифікаційної інформації про особу;

4) заявники - громадяни України, особи без громадянства, які мають право на постійне проживання в Україні, іноземці та особи без громадянства, яких визнано біженцями або особами, які потребують додаткового захисту, батьки (усиновлювачі), опікуни, піклувальники, представники;

5) ідентифікація особи - установлення тотожності особи за сукупністю інформації про неї за допомогою основних та додаткових біометричних даних,

параметрів;

б) ім'я особи – прізвище, ім'я та по батькові фізичної особи;

7) машинозчитувальна зона - місце в документі, призначене для внесення та зчитування інформації, визначеної цим Законом, за допомогою технічних засобів.

Поняття біометрії згідно великого енциклопедичного словника - це (біо і метрія), це розділ біології в основу задач якого входить планування кількісних біологічних експериментів та обробка даних результатів методами математичної статистики. Основи біометрії закладені у кінці 19 ст. роботою англійських вчених Ф. Гальтона і К. Пірсона. Біометрія система розпізнавання людей по одній або більше фізичних або поведінкових рис. В області інформаційних технологій біометричні дані використовуються в якості форми управління ідентифікаторами доступу і контролю доступу. Також біометричний аналіз використовується для виявлення людей, які перебувають під наглядом.[2, с.358]

Введення закону "Про Єдиний державний демографічний реєстр" на думку науковців порушують права громадян України згідно діючому в Україні законодавству. А саме Конституцію України від 28.06.1996р.:

1. Статтю 22. Права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними. Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. [3,с. 11]

2. Статтю 32. Ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України. [3,с.13]

3. Статтю 35. Кожен має право на свободу світогляду і віросповідання. Це право включає свободу сповідувати будь-яку релігію або не сповідувати ніякої, безперешкодно відправляти одноособово чи колективно релігійні культу і ритуальні обряди, вести релігійну діяльність.[3,с. 14]

Закон про впровадження біометричних паспортів потребує доопрацювання, оскільки містить безліч недоліків. В законі зберігається термінологічна плутанина: замість нинішнього внутрішнього паспорта вводиться пластикова картка, але вона зберігає стару назву - "паспорт громадянина України". Виходячи з міжнародної практики, паспортом називають документ, оформлений у вигляді книжки, призначений для виїзду за кордон, а внутрішній пластиковий ідентифікатор називають "посвідченням особи" (ID-карткою).

За можливості впровадження електронних паспортів в Україні, слід взяти до уваги релігійні міркування, тому що релігія, більшість до якої кожен з нас належить впливає на наші думки та діяння в буденному житті. В Україні кожен має право на свободу віросповідання, згідно ст.35 Конституції України [3,с.14]

Православна Християнська Церква проти введення електронних засобів розпізнавання громадян, основується на те, що створюється можливість відкритого або невидимого втручання не тільки в буденне життя людей, але в їх духовність, віру та світосприйняття.

В проекті документа «О позиции Церкви в связи с появлением и перспек-

тивами розвитку нових технологій ідентифікації личности» від 2012 року Руська Православна Церква звертає увагу на те, що в разі дії біометричних паспортів буде зростати кіберзлочинність. [4] На думку Церкви, сьогодні можуть діяти біометричні паспорти, а завтра це вже будуть біочіпи під шкіру. В такому випадку можуть йти імпульси на людину, щоб досягати тих чи інших цілей того, хто ввів чіп. У людини подавляється воля і таким чином він стає рабом технічного прогресу і тотального контролю. А це в протизагагу Богу, який дав свободу людям[5].

Тому Руська Православна Церква веде боротьбу з електронними засобами контролю, и пропонують альтернативу (церковний паспорт), щоб віруючі могли користуватися звичними способами, для підтвердження своєї особистості при отриманні соціальних благ і взагалі при контактах з державою.

Автор схиляється до релігійної думки. Тому що по-перше, переживання православної Церкви стосовно ведення біометричних паспортів та чіпів було чутно вже давно, принаймні, скільки пам'ятає автор – приблизно 10 років. Вже тоді стверджувалося, що все призведе до тотального контролю. Тому що в писанні Нового заповіту Біблії, ці події передбачені пророком тисяч років назад, які передують кінцю світу.

По-друге, з огляду на законодавчу базу, нові паспорти – це порушення прав та свобод українських громадян, виходячи з попереднього аналізу проекту Закону України «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус». Там йде мова про те, що при введенні в дію біометричних паспортів буде дотримання гарантованих Конституцією України свобод пересування і вільного вибору місця проживання, заборони втручання в особисте та сімейне життя, інших прав і свобод людини та громадянина. Але, слід відзначити, що буде створенню єдиний державний демографічного реєстр, який являє собою електронну інформаційно-телекомунікаційну систему. А внесення даних громадян до реєстру, вже дає надзвичайну легку можливість спостерігати за переміщенням людини, порушення її свобод.

По-третє, на мою думку автора, перевірка нових документів людей, якщо буде поширюватися тенденція ведення біометричних паспортів, буде схоже на перевірку життєдіяльності роботів. А це може передувати створення контрольованого державою суспільства. З точки зору будь-яких політиків, це досить вигідно, адже контрольоване суспільство, що ще може бути кращим: жодних протестів, страйків, революцій, відсутність диференціації думок, а отже створення «ідеального суспільства».

Автори дійшли до висновку, що законопроект "Про Єдиний державний демографічний реєстр" дозволяє втручання держави в особисте життя громадянина, сімейні відносини, дає змогу контролювати дії громадян незалежно від їх бажання. Цим порушуються вище зазначені статті Конституції України. Нашому президенту потрібно добре замислитися над тим, чи слід підписати цей закон в даній редакції. Можливо все-таки звернути увагу на те, що більшість західних держав відмовились від біометричних паспортів. Чомусь наш парламент

не захотів залишити це питання в «кошику». Важливо науковцям проаналізувати чи потребує Україна змін до законодавства про реєстр громадян.

Література

1. Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус: Проект Закону України від 02.10.2012 р./Верховна Рада України// [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_2?pf3516.
2. Большая советская энциклопедия (В 30 томах). Гл.ред. А.М. Прохоров, 3-е изд. М.: «Советская Энциклопедия», 1970. – Т.3. Бари-Браслет, 1970, 640 с. с илл.
3. Конституція України: чинне законодавство станом на 10 лютого 2011 р.:(Відповідає офіційному текстові) – К.:Алерта; ЦУЛ; 2011.- 96 с.
- 4.Проект документа «О позиции Церкви в связи с появлением и перспективами развития новых технологий идентификации личности»/2012 г./Официальный сайт Московского Патриарха // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.patriarchia.ru/db/text/2255365.html>
5. Митрополит Ириней: «Биометрические паспорта – повод для диалога, а не митингов» (газета «Наше місто», 25 ноября 2011 г., № 166)// [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pravoslavye.org.ua/2011/12/mitropolit_iriney

Мельникова М.В.

ПРО ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЦЕСУ МІСЬКОГО УПРАВЛІННЯ

В умовах реформування економіки особливо підвищується роль і значення базових інститутів суспільства, до яких відноситься місто. Серйозні зміни у соціально-економічній сфері міста впливають на соціальну політику на державному і регіональному рівні, взаємодію між населенням та органами управління містом, ускладнюють і змінюють структуру міського економічного середовища і можливості залучення та використання місцевих ресурсів у процесах міського економічного та соціального розвитку. Вказані обставини передбачають розробку і впровадження відповідної системи міського управління, найважливішими складовими якої виступають організаційна структура та економічний механізм. Під міським управлінням розуміється діяльність органів місцевого самоврядування з управління власністю територіальної громади міста, об'єктами міського господарства, формування та виконання міського бюджету, організації своєї роботи, а також іншій їх діяльності у різних сферах економіки міста, спрямованої на забезпечення життєдіяльності населення та вирішення питань місцевого значення.